

LA PREGUNTA
DEL DIA

¿Combatrem la inflació amb una inflació d'Euríbor, Ibex i interessos bancaris alts?

La tribuna

¿Els funcionaris costen massa car?

El ministre de Finances ha hagut de reconèixer la fallida tècnica de les finances públiques

JAUME
Bartumeu

es finances públiques van malament. De fet, per molt que el Govern liberal s'ha entestat a negar l'evidència, el ministre de Finances ha hagut de reconèixer, el passat mes de juny, la fallida tècnica de les finances públiques.

D'avisat, ja n'estava. Ja li ho vaig dir en el debat de totalitat del pressupost 2008, el 27 de novembre del 2007.

No ens ha sorprès la situació; ja l'havíem anunciat. Els socialdemòcrates ja havíem dit que el Govern havia fonamentat la seva previsió pressupostària sobre unes taxes de creixement absolutament irreal en l'estat actual de la nostra economia.

EL GOVERN no solament no vol explicar clarament la situació, sinó que pretén dissimular i voldria situar el problema de les finances públiques en el nombre de persones que treballen a la funció pública. Sembla, quan hom escolta i llegeix el ministre de Finances, que tots els mals del país vindrien dels funcionaris.

Cal una reforma de la funció pública. Els socialdemòcrates la volem i la proposarem en el nostre programa per a les eleccions generals del 2009.

No volem pas una Administració pública burocràtica, però tampoc no la volem seguida dels corrents neoeempresarials que s'han volgut

imposar des de l'informe HAY. Per nosaltres, és més important la discussió sobre la qualitat del servei que no pas sobre el seu cost. Però, per reformar, primer s'ha de conèixer la realitat. I s'ha d'explicar la veritat.

No s'hi val explicar veritats a mitges ni, tampoc, donar per dogma de fe algunes afirmacions vessades, com gairebé sempre, sense l'escaient i necessari suport documental. ¿Qui es pot creure que la massa salarial in abstracto de la funció pública hagi augmentat en el 22%? Anem a pams.

El mes de maig passat llegia una *Note de veille* publicada a França pel Centre d'analyse stratégique que comparava l'evolució de la funció pública -dels treballadors que la formen- als països desenvolupats entre 1986 i 2006. Dos decennis que han viscut, en nombrosos països, importants reformes en l'Administració pública. S'hi estudia especialment les experiències dels països com ara el Canadà, de Nova Zelanda i del Regne Unit.

En aquell estudi, els investigadors d'aquell centre oficial de l'Estat francès han volgut donar resposta a dues preguntes:

1. Al cap de vint anys, ¿les reformes han portat a una reducció dels efectius de la funció pública?
2. ¿Les reformes de la funció pública han fet disminuir el pes de les despeses públiques en el producte interior brut (PIB)?

Els investigadors han buscat una resposta econòmica: han tractat de comparar els efectius -el nombre dels personals remunerats per l'Estat a partir dels ingressos públics.

A partir d'aquesta orientació, pel que sembla, només Alemanya havia

NOE

Cal l'alternança política i un Govern que treballi pensant en les properes generacions i no en les properes eleccions

pogut presentar al 2006 una disminució continuada del nombre de funcionaris. Pel contrari, el Regne Unit, Holanda i Nova Zelanda han tingut un augment important del nombre total de funcionaris. També Suècia. Tant el Canadà com els Estats Units, Nova Zelanda i el Japó te-

nien més funcionaris l'any 2006 que vint anys abans. ¿Quin ha estat l'impacte d'aquestes variacions sobre la despesa pública?

Si bé és cert que bona part dels països estudiats han aconseguit reduir el pes de la funció pública en el seu PIB, quan s'analitza més acuradament l'operació es veu que la reducció de la massa salarial dels funcionaris queda pràcticament compensada per l'augment del cost de les subcontractacions i les externalitzacions de feines de servei públic cap al sector privat.

Aquesta música ens sona. L'externalització del servei públic de les ambulàncies, la Inspecció Tècnica

de Vehicles i Andorra Turisme SA són exemples andorrans d'aquesta mena de llegenda urbana de la pretesa salvació anunciada dels dèficits públics mitjançant la reducció formal del nombre de funcionaris.

Al capdavant, no hi ha reducció sinó trasllat de responsabilitats, dèficit en la qualitat del servei i augment de preus per als usuaris. I creació d'un monopoli de gestió privada.

Per exemple, algú ens podrà explicar per què després de crear Andorra Turisme SA, el Ministeri de Turisme, que s'ha despallat de part de la seva feina, necessita nomenar un secretari d'Estat de Turisme.

Convido el Ministeri de Finances a fer públiques les dades de l'anomenada *massa salarial* de la funció pública desglossada per ministeri i per nivells de retribució. Hom veurà així, de ben segur, que les xifres d'augment no són tan rodones. Un cop tinguem les dades reals podrem parlar amb coneixement de causa.

Mentrestant, la prudència aconsella no arribar a conclusions precipitades que només fan que acabar de desmotivar una funció pública que necessita direcció, objectius i suport, al servei de l'interès general. Tal com vaig dir al Consell General, el divendres 20 de juny, en el debat d'orientació política del Govern, els socialdemòcrates no volem polemitzar sobre si cal més o menys Estat. El que cal és millor Estat al servei de l'economia productiva.

Per això cal l'alternança política i un Govern que treballi pensant en les properes generacions i no en les properes eleccions. ■

President del Grup Parlamentari Socialdemocrata.

redaccio@andorra.elperiodico.com